

ദേവയാനി

[കാല്പനികമായ ഒരു
ഭാവസാന്ത്വനാത്മകനാടകഗജകല്പം]

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

ചാരനുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എം.എ.
ഇടപ്പെട്ടി.

Composed in Idavom, 1115
First Impression in Thulam, 1123
(1000 Copies)

All rights reserved by
Mrs. SREEDEVI CHANGAMPUZHA
"SREEDEVI MANDIRAM"
EDAPPALLY
(N. Travancore)

Printed at
The Mangalodayam Pt
Trichur.

[വേണുമതീരീരം. ഉന്നോധരമായ ഒരു
കനിഞ്ഞം പരന്നകിടക്കുന്ന സന്ദിവം
രം. ചുറ്റുപാടു പുള്ളുപുള്ളുനില്ലെന്ന
കാട്ടകൾ, പച്ചപ്പെട്ടകൾ, വള്ളിക്കുടി
ഭകൾ. കനിഞ്ഞം അഗ്രഹത്തായി,
ആട്ടകാശത്തിബന്ന് ചരിവിൽ, ശിമില
സ്ത്രീയ വെള്ളിമേഖലയ്ക്കുൾക്കുൾ ഒരു
അഡിങ്ങയി കാണബ്പുട്ടുന്നു. സൗംഘ്യം കു
നിഞ്ഞം മുകളിക്കിന്നും കുറം. ഒരു
ബോട്ടുകളിൽനിന്നും വിഴുന്തിൽ പച്ച
കാട്ടകളിടു വിള്ളലുകളിൽക്കൂടി സുട്ടി
കാംമായ റീലാക്കംം ആക്കംകളാം
വിയം പ്രത്യക്ഷപ്പുട്ടുന്നു. കാട്ടകളിടു
മാനം പക്ഷികളിടു കളകളിൽനാൽ മുവ
രമയുരുത്താണ്. മാൻറുടക്കങ്ങൾ മുടക്ക
തണ്ടിൽ, മാലസകളിയ കിന്നരക്കു
കക്കെഴുപ്പോലെ, ആക്കംക്കണ്ണളായ അ
ഭിരുഭീകൾ അവിടവിട ആടിക്ക
ശിക്കുന്നു. സശരദ്ധസംഗ്രഹം, സപാളം
രക്കവും ഉത്തേജകവും അന്തരി
ക്കും!

ദേവയാനി

കചനം ദേവയാനിയും പത്രങ്ങൾ
മൈംകൊണ്ട് വേണമതിരട്ടതിൽ
എന്തിയിരിക്കുംണ്ട്. കംബികൾ പാ-
ല്ലുമെന്തുതുടങ്ങി.

അടിമുടി മൊട്ടിട്ട നില്പുന ദേ-
വകളവുക്കണ്ടതിനെന്നും ചുവടിൽ, ക്ര-
പാംക്രസ്റ്റിനേൻ, കചന ഇരിപ്പുംപ്പി-
ക്കുന്നു. അതിനോട്ടുന്നതായി മണ്ണംക-
വുക്കണ്ടതിൽനിന്നു യടിച്ച ഒരു കംട്ടിയ
ഷ്ടി കീഴേംട്ട് തുടക്കി ചരിഞ്ഞുവരുത്തു കീ-
ടക്കുന്നുണ്ട്. അതിനെന്നും മണ്ണം അംശം
വേണായ മരക്കൂട്ടിൽ ചുംറിപ്പിനു
നെന്നു് എതാണ്ടാറുന്നതയാലിനെന്നും രീതി-
യിലാണു് കിടപ്പ്.

സ്വർംഗമോധിനിയും, സംസ്കാര-
ലക്ഷ്മിയേപ്പുംലെ വിലാസിനിയും അ-
യ ദേവയാനി കാൽ കീഴെഴാട്ട് തുടക്കി
യിട്ടുകൊണ്ടു് അതിനേമലിനും മെഡ്സ്-
മെഡ്സ് അടക്കിയുണ്ടുന്നുണ്ട്. അവഴിടു ഇ-
രുംനീലനിറത്തിലുള്ള തുടിലവസുംവുല-
ങ്ങൾ, നന്നാരിത്തടങ്കിൽ ഉതിസ്ഥിതാട്ടു-
കിടക്കുന്ന അഴികംവലിക്കാടാപ്പും ഇ-
ടല്ലിടെ കാരംകത്ത് മരംനും ഇടക്ക-
നുണ്ട്.

അവാച്ചുമായ ഏ ത രഹംനും
ചിന്തയാൽ തികച്ചും ദയപ്പിംഗാം ഇ-

ഡേവയാനി

അവക്കെയും മുഖം, താഴക്കമായ ഒരു
പരിമള്ളം, സ്പർശത്തിലെ സ്പർശംപോൾ,
അവിടെയുംകമാനം പ്രസിരിച്ചു
അവരെ കോരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കണ്ണ്.
കൈ ഭാഗത്തു മന്ദംയി മുള്ളിക്കൊണ്ടു
നുത്തംചെയ്യുന്ന വേണുമതിയിലെ ക
പ്ലോബ്സേറ്റം.....]

ഡേവയാനി

കമാരാ, അതാ നോക്കു!—കമാരൻറെ സമാഗമം മുതൽ
എൻ്റെ ഘൃഷയംപോലെ പുള്ളിച്ചുംകുന്ന വേണുമതി
യിൽ, വിടന്നുന്നില്ലെന്ന ആ ചെന്താമരപ്പുകൾക്കും ചു
റജും, രണ്ട് ചിത്രശലഭങ്ങൾം, ഉടലെടുത്ത പ്രതീക്ഷകൾം
പോലെ, എന്തു കൗതുകലത്തോടെ വടക്കിട്ടു പറന്ന കളി
ക്കുന്നു!

കചും

ഡേവി, എൻ്റെ നിറംപിടിച്ച അതുകൂടെപ്പോലെ ത
നോഹരണങ്ങളാണ് അവ.

അതിനംകലെ നോക്കു, പുത്തുപുത്തുപ്പിണ്ണില്ലോ
ചിത്രമുചയ വന്നുകുള്ളും നീലവിണ്ണിൽ,
യുതപുളുക്കളിങ്ങാട്ടത്തിനോക്കിക്കണ്ണാൽ—
ക്കാതുകമൊട്ട് ചിരിപ്പു വെണ്ണുകിൽപ്പുണ്ണകിടാങ്ങൾക്കി

ദേവയാനി

ദേവയാനി

അരതേ; അരതേ; കമാരനെപ്പോഴം അതു സപ്രത്യേകക്കരി
ച്ചുള്ള ചിന്ത മാത്രമെങ്ങുള്ളി. കാണണ്ടതെല്ലാം അവിട
തെത അപ്പരല്ലുകളായിതേനാനാം!

കചൻ

കഞ്ഞം! ദേവീ, ഇതാ എൻ്റെ സപ്രത്യേകമല്ലോ, ഇവിടെ, ഏ
കുറഞ്ഞതനെ മനസ്സിൽക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതു്?
ചിന്നെന്തിനിങ്ങനെ മുള്ളവാക്കകൾ പറയുന്നു?

കല്യാണി, നീയരികിലീവിധമല്ലുസിക്കൈ—
പ്രഥാണെന്നിങ്കു സുരലോകസുവാനഭോഗം
ഉല്ലാസങ്ങേ, കചൻ, നിന്തപ്രഥായാദ്ധ ചിത്ത—
മല്ലാതെ വേണ്ടലുകിൽ മരൊരാങ ഭാഗയേയം!

ദേവയാനി

അരതെനോ തോൻ കമാരൻ്റെ വാദങ്ങളിൽ സമപ്പിച്ച
കഴിഞ്ഞു! അവിടന്നിനിയും സംശയാലുവാണോ എൻ്റെ
സൗഹത്യതിൽ? അദ്ദേഹ അത്ഭുമായിക്കണ്ട നിമിഷം
തുടർ എൻ്റെ ഒരു ദാദയം അങ്ങങ്ങളും മായിക്കിഞ്ഞു!

കചൻ

അരതെന്നിക്കരിയാം, ദേവി! അതു മനോഹരമായ സാധ്യം
മണം, എൻ്റെ സംശ്ലാശ്യത്തിന്റെ സുന്തോഷയമായിര
ണ്ണ. അരതെന്നും മരക്കാനോക്കും?

ഭേദയാനി

വീണാജ്ഞാതക മുഴുസ്പന്നത്തിലമുതം

വഷ്ടിച്ചു, ഭഗാഡയിൽ -

ത്രാണല്ലെങ്കുട്ടമെന്നിൽ വീണ്ടുള്ളംർവ്വശ -
രാട്ചിച്ചു ചെചതന്റുമേ,

കാണപ്പെട്ടുട്ടാങ്കാരതേ, കനിവിൻ -

ഇളംകാരമേ, മാമക -

പ്രാണൻ പ്രോബു, മിതാ, ഭവത്യപദയുഗ -

ത്രിക്കൽ സമൃദ്ധിപ്പു ഞാൻ!

ഭേദയാനി

വത്രു, ക്ഷമാരാ, ഈ വള്ളിയിനേരു എൻ്റെ അട്ടത്തുവ
നീരിക്ക.....അരല്ലേനേരും നമ്മക്ക് കനിച്ചിങ്ങനും ഉണ്ടെന്നു
ലാംഡാം!

കുചൻ

അരങ്ങേന്നതനെ.

[കുചൻ എഴുന്നേരുക്കെന്ന ഭേദയാനി
ദയാടൊപ്പുമിക്കുന്നുണ്ടും.]

ഭേദയാനി

ക്ഷമാരാ, നമ്മുടെ ചുറുഡിള്ള പ്രത്തിവിലാസം എറ്റു രമ
നീയമംയിരിക്കുണ്ട്! അതിനെ വണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു
പാട്ട് പാട്ട്.....

— സാമ്യം —

ദേവയാനി

കചൻ

ദേവിതന്നായാകട്ട്. അതു മധ്യരാലാപം നിലാവുനിം എത്തു എറുതെയെത്തു രാത്രികളിൽ എൻ്റെ എക്കാത്തകളിൽ ചൂളിക്കംകൊള്ളിച്ചു! എന്തോ അജ്ഞന്നാതമേവലകളിലേഴ്സും അതുതമാവിനെ അവധിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന അദ്ദമ്പത്മായ അതിന്റെ മായാശക്തി! മാ, ദേവി, എൻ്റെ ഏഴും വെച്ചുകയാണോ; കന്ന പാട്ടു!.....

ദേവയാനി

എന്തിനിങ്ങനെ മുഖസ്ഥി പാര്യുന്നു? കമാരനെപ്പോൾ മധ്യരമായി ധാടാൻ എനിക്കു വശമില്ല. അതുകാണാത്തിന്റെ ശ്രദ്ധമാണെന്തും; എൻ്റെതാകട്ട് മണ്ണിന്റെയും!.....മണ്ണിന്റെ എഴും മട്ടപ്പിക്കുന്നതല്ലോ?

കചൻ

രാത്രിനീക്കു തോന്നുന്നില്ല; അനന്തവം നേരേ മരിച്ചു, ഓം എന്ന പരിപ്പിക്കുന്നതും.

ദേവയാനി

അനന്തവം വഴിട്ടെട്ട്; അംഗങ്ങുടെ അഭിപ്രായം താനേ മാറിക്കൊള്ളിച്ചും!.....അഭത്തെന്നതക്കിലുമാകട്ട്. നമ്മുടെ പ്രായവും, അട്ടപ്പുവും, ഈ സന്ദർഭവും മരടിച്ചു തത്പച്ചിന്തക്കാരുമുള്ളതല്ല!.....പാട്ടു, അത്യും കമാരൻതന്നെ പുംഛു; എന്നിട്ടാകാം തോൻ.

— അരം —

ദേവയാനി

കചൻ

അരല്പി, ദേവിതന്നെ പാടിയാൽ മതാജ്ഞാ

ദേവയാനി

അമുട്ട്, എന്നാൽ നമക്കൊന്തിച്ചു പാടാം.

കചൻ

ശരി, അങ്ങനെതന്നെ.....പക്ഷേ, ദേവിവേണം തുട
ണ്ണാൻ.....

ദേവയാനി

എന്തു കാഞ്ഞത്തിലും ഈ വാഗീതനെ വാഗി!—തൊൻ്ത
നെ തോറു, സമർത്തിച്ചേയ്യും! എന്താ പ്രോത്സ?

[പംഥന]

ശ്രീലഗ്നിശ്വന്തിതാന്തനിമ്മലമതാ

രാജിപ്പു നീലാംബവരം;

കചൻ [തുടങ്ങ പംഥന]

ഖാലേ, മുഖ്യസർസ്സിൽ നിന്റെ മിഴിക്കർബംപോൾ
മിനാന്തിതിനീവരം;

ദേവയാനി [തുടങ്ങ]

മാലേയാനിലനെത്തിയാത്തക്കത്തുകം

വിന്തുനിതാ ചാമരം;

കചൻ [തുടങ്ങ]

ചാലേ പച്ചമരങ്ങൾ നിന്റെമാഴിക്കർബംപോൾ
തുകന്തിതാ മർരം!

— ഏഴ് —

ദേവയംഗി

ദേവയാനി

കമാരനെപ്പോഴും എന്നൊ കളിയാക്കുന്നതാണില്ലോ...എന്നു
ടേ നമ്മകൾ കരാച്ചുട്ടി പാടാം... .

മലരുകളിൽ പോങ്ങുന്ന ഭാരണവിംബവം

കചൻ

മലർന്തിരയിൽത്തങ്ങുന്ന മത്തട്ടംഗം.

ദേവയാനി

കളിരലകൾ മീട്ടുന്ന വല്ലകികൾ

കചൻ

കസുമിതകളാട്ടുന്ന വല്ലകികൾ.

ദേവയാനി

കൂദമാഴികൾ ചുട്ടുന്ന പുക്കലകൾ

കചൻ

കയിലിഞ്ഞകൾ പാട്ടുന്ന കാകളികൾ

ദേവയാനി

[വന്നനിന്നും ഒരു താഴേന്തു ശുജാസാമിച്ചിട്ട്]

ആടലവാരാ മരക്കാബത്തു തത്തിനി-
നാട്ടന്നിതാഖമയിൽ ചാലേ!

കചൻ

കാമരൈ, നിന്മമിച്ചിക്കൊണ്ടതിൽമിന്നലിൽ.
മാമകമാനസംപോലെ!

— ഏട്ട് —

ഭവയംനി

ഭവയാനി

[വജ്ഞാക്യരമായ മദ്ദസ്തിതനോടു]

അം, സ്റ്റാൻഡുകളൊന്നില്ല മേളില്ല
ചെല്ലസ്തികളേപ്പാലെ!

കചൻ

അല്ലപ്പു, മോഹിനി, നീ കൊഴുത്തീട്, മെൻ
മുല്ലപ്രതീക്ഷകർപ്പാലെ.

ഭവയാനി

[രംബാഗിതങ്ങൾ ചുണ്ണിക്കാണില്ലകുണ്ട്]

അപ്പനീർപ്പുവിന്ദത്തടങ്കേണ്ടെങ്കിൽ
ഷംപ്പുദിം പോവതു കണ്ണോ?

കചൻ

അപ്പവി, നെന്നാ, ലടത്തരു ചെന്നിട്ട്-
മല്ലിയമല്ലവുമണ്ണോ?

ഭവയാനി

കുറത്തു കുറത്തുനിന്ന പറന്നതിന്
ചാരത്തതെന്നതിന് ചെന്നാ?

കചൻ

വെന്നിപ്പുന്നതു പോകം വഴിക്കതിന്
മുന്നിലതെന്നതിന് നീനാ?

— യെത്ര —

ദേവയാനി

ദേവയാനി

ക്കമാരനെപ്പോഴും എന്നു കളിയാക്കുന്നതാണീയ്യും... അതു
ടേ നമ്മുടെ കരാച്ചുള്ളി പാടാം!...

മലമുകളിൽ പോങ്ങുന്ന ഭാരവിംബും

കചൻ

മലർന്തിരയിൽത്തെങ്ങുന്ന മത്തക്കുംഗം.

ദേവയാനി

കളിരലകൾ മീട്ടുന്ന വല്ലക്കികൾ

കചൻ

കസുമിതകളാട്ടുന്ന വല്ലികകൾ.

ദേവയാനി

കുടുമാഴികൾ ചുട്ടുന്ന പുങ്ങലകൾ

കചൻ

കയിലിണകൾ പാട്ടുന്ന കാകളികൾ

ദേവയാനി

[വന്തെനിലെം ഒരു ദാശത്തെങ്കു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്]

ആര്യവാദ്യ മരശോഖവത്രതു തത്തിനി—

നാട്ടുന്നിതാണ്മയിൽ ചാലേ!

കചൻ

കാമനേ, നിൻമിച്ചിക്കോണതിൽമിന്നലിൽ
മാമകമാനസംപ്പോലെ!

ഭവയാനി

ഭവയാനി

[വജ്ഞാമധുരമായ മദഗുണത്തോട്]

അ, സ്വപ്നരസ്യകളാനിച്ചു മേളിച്ച
ചെല്ലുതികളേപ്പാലെ!

കചൻ

അപ്പുപ്പു, മോഹിനി, നീ കൊള്ളൽത്തീട്, മെൻ
മുള്ളപ്രതീക്ഷകർംപോലെ.

ഭവയാനി

[മരംഡാനിടത്തും ശംഖിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്]

അപ്പുനീർപ്പുവിനടത്തട്ടത്തെത്തെല്ലായും
ഷഠപ്പടം പോവതു കണ്ണോ?

കചൻ

അപ്പുവി, നെന്നാ, ലട്ടത്താളു ചെന്നിട്-
മല്ലിയമല്ലവുമണ്ണോ?

ഭവയാനി

കുറത്തു കുറത്തുനിന്ന പാന്നതിന്
പാരതത്തെന്നതിന് ചെന്ന?

കചൻ

വൈവിപ്പിന്നായ പോകം യഴിക്കതിന്
മുന്പിലതെന്നതിന് നിന്ന?

— കയറ്റ് —

ദേവങ്ങളി

— ദേവയാനി

ക്ഷുദ്രത്തിനൊപ്പം ധരണാർ പറിപ്പിച്ച -

* തല്ലുരക്കുകളിലാണോ?

കചന്

ക്ഷുദ്രത്തിനൊപ്പം ധരയാ, നൊരാർഥം കിനി -

യല്ലുരക്കുകൾ വേണോ?

— ദേവയാനി

[മുരുക്കേജ്ഞി ചുണ്ടിക്കാണിച്ച്]

അരങ്ങോടു നോക്കിയാലെന്തു കാണാം.

കചന്

ആയിരം കാട്ടകൾ പുത്തുകാണാം.

— ദേവയാനി

പുവൻികാട്ടിൽനിന്നൊന്തു കേൾംകാം?

കചന്

പുവേണി, ചൈക്കിളിക്കൊഞ്ചത് കേൾംകാം.

— ദേവയാനി

ചൈക്കിളിക്കൊഞ്ചത് കേട്ടെന്തു തോന്തി?

കചന്

തക്കമേ, നിന്മോച്ചിയെന്ന തോന്തി.

* സംഗ്രഹിതത്തോന്തി സദേന്താക്ഷിളിക്കാൻ വിസർജ്ജനത്തോന്തി വിളക്കി
ശാഖ - മംഗ്ലം!

- പത്രം -

ഭവയാനി

ഭവയാനി

ഇ ഗ്രസദല്ലീലക്കന്ധകർത്തൻ
സുന്ദരാലാപമാണോന്ന് തോന്തി!

കചൻ

ഇ ഗ്രച്ചരത്തിലുമില്ലാരോറ—
ല്ലെന്തിവോലുമെന്നാമലേപ്പോൽ!

ഭവയാനി

[ലീലംഖംഗയായി—ചുണിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്]
ആടിച്ചെന്നാരാരപ്പോറിക്കണ്ട?

കചൻ

ചുടിജ്ഞാനാശിപ്പുംനായിരിക്കണം!

[മുഹിൽ, തത്പുകരെ, അല്ലോ ഉയരം
അതിൽ ഒന്നോമരമായ ദയ പുജ്യം. അതു
ടം മുക്കൻ. പുജ്യത്തോട് സഹിപ്പിക്കു
വേം ഇ അവകം കൈനീട്ടുണ്ട്. കിട്ടു
നില്ല. ചിരിയിൽ കഴഞ്ഞു വാങ്ങിയോ
ചുട്ടിയ മത്തുമം മുക്കൻ. ചടവിൽ,
കചൻ ഇ കിട്ടു. ഭവയാനിയുടെ ക
വിഠ്ഠതടങ്ങം ലജ്ജാവിവിഹ്നിക്കുണ്ട്.
കചൻ ഗൗഢംപും ഭവയാനിയെ
എ പുജ്യം ചുടിക്കുണ്ട്]

— പതിനൊന്ന് —

ദേവയാനി

ദേവയാനി

ഈ വള്ളിമേലിക്കനാടിയാടി

കചൻ

ജീവൻ പൂളിക്കപ്പറഞ്ഞൊട്ടു മുടി!

ദേവയാനി

കമാരാ, തോൻ വല്ലതെ ക്ഷീണിച്ചു!

കചൻ

[അട്ടം നിന്തിയിട്ട്]

എകിൽ, വേണമതിയിൽനിന്നു ചെന്താമരപ്പുകൾം ധരിച്ചുകൊണ്ടവനോ, ഈ വള്ളിക്കടിലിൽ വിരീച്ചു്, അതിൽ ഞാനേന്നർ ദേവിയെ വിനുമിപ്പിക്കാം.

[വജ്രിയിൽനിന്നു താഴെ ചാടിയിംങ്ങുന്നു.]

ദേവി, ഒരു നിമിഷം, തോനിതോ വനക്കഴിത്തു.

[പോകുന്നു]

ദേവയാനി

അമരനാഡനവനികക്കൾ വിട്ടു—

നാരികിലെത്തിയ കിരൺമേ,

വരിചിലേൻപുറ്റുസുകുതമേകിയ

പരമസായുജ്ജുസ്സുമന്നമേ,

രിതകാതുകം ഭേദനല്ലോലമൻ

മരിതയായുനമതിരേണ്ടു!

തന്നെ പാകിപ്പാകിത്തളിർ വിരിക്കാവു

തവ സരണിയിൽ വിജയങ്ങൾ!

ഒവ്വെങ്ങനെ

[കൈകുംബയ വിടൻ താകരപ്പുകളിൽ ഇലക്കും എവ്വെങ്ങനെയീ
കമൾ മട്ടാഡിയെത്തുന്ന]

ഞാനയികം വൈകിയിപ്പുപ്പോ, ഉപ്പോ, ദേവി?

ഒവ്വെങ്ങനെ

ഇപ്പു, കമാരാ, കമാരൻ വേഗത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി.

[ലക്കാമുഹമ്മദിൽ കമൾ ശയനിയും സജജമംകണിയിട്ട്]

എന്നാൽ യതു, ദേവി, ഇതിൽ വന്ന വിശ്രമിഷ്ട!

ഒവ്വെങ്ങനെ

ഈ പഞ്ചിയിന്നേൽനിന്നു ചാടിയിരഞ്ഞാൻ എന്നിങ്കു വ
യു. കമാരൻ കണ്ണബന്ന താഴെ ഇരക്കിയിട്ട്!

കമൾ [അപുകാരം ഏഴ്ചിട്ട്]

കഷ്ടം, എന്നറ ദേവി വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കണ്ണപ്പോ.

ഒവ്വെങ്ങനെ

സാരമിപ്പി. കമാരൻ മടിയിൽ തലവെച്ച് അപ്പനേര
മങ്ങഞ്ഞ കിടക്കബന്ധാഴ്ജ്ഞം എന്നറ ക്ഷീണമാക്കപ്പെട്ട
പ്രവർഷകയിപ്പോ!

തവാംഗ്രഹിപ്പുംവുമിത്തളിഞ്ഞതു

തയക്കളിൽ തത്തത്തുമില്ലംമരത്തും

തങ്ങന രോമാഖ്യമണിത്തെ മെയ്യിൽ -

തത്തള്ളു പിന്നെങ്ങഞ്ഞെ തങ്ങിനില്ലോ?....

- പതിന്മൂന്ന് -

ദേവയാനി

[വജ്ഞിക്കെടിവിൽ, കച്ചൻം മടിയിൽ തലയുംവെച്ചു
ഡേവയാനി സുവശ്യനം ചെള്ളു]

ഡേവയാനി

ഇടതിണിയ കാട്ടപിച്ചക—
ചെടി മൊട്ടിട്ടമീ നികഞ്ജകം
പുട്ടവയൽിൽ നിതാന്തഗീതള—
സുടമാം പുന്തണലിൻ നികേതനം.

അതുടെ, കമരാർ, എറ്റോട് വാസ്തവം പറയു, അരനേകക്ക
നേകകം നിരംപിടിച്ചു മോഹങ്ങൾ നിരത്രു നില്ലുന്ന
ഡൈയേപ്പോലെ അക്കഷകമായി പരിലസിക്കുന്ന ഈ
പച്ചക്കാട്ടകളിൽ ലജ്ജയാൽ അമർത്തപ്പെട്ട മുകമായ വാ
ക്കാരത്തില്ലെന്നപോലെ അടങ്കിയൊരുത്തി അബനിനിരന്ന
നില്ലുന്ന ഈ കാനകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രിയകരമായിരുന്ന
നാനാഭേദാ?

കച്ചൻ

തോനാനാഭേദാ എറ്റോ, ദേവി?—കാഴ്ചം!
പച്ചക്കാട്ടപുതച്ചുാരി മലകളി
പാടന്ന പുന്നോലയും
സപ്തച്ചനം കൂലധാരപെയ്ക്കു സസ്വവം
വാഴം വിഹംഗങ്ങളിം;

— പകിനംഖ് —

ദേവയാനി

അരള്ളു അനീകലങ്ങന പോയ്ക്കഴിം.....

[വേണംമതിയടക്കിവേജ്ഞ ചുണ്ണിക്കണ്ണിച്ചുകൊണ്ട്]

ആദ്യേരാഘം.....

[എതോ അനൈതിയിൽ ലയിക്കുന്ന ക്ഷണികമായ

സ്ഥാനംതക്കയേരുട്]

ആത്മാവിനെന്തള്ളിനോത്സവ-

ദായകങ്ങൾ!.....

[വികസിതഹൈത്രാദ്ദോർ ദേവയാനിയെ

സന്ധിതം അദ്യേഷിച്ചുകൊണ്ട്]

അവധെ സ്നേഹിപ്പു തൊ,നേരമലേ!

[അല്പസമയത്തെ പുഷ്ടകംകിതമായ ശംസ]

ദേവയാനി

[അനൈതിയുടെയും അശക്യയുടെയും കമ്പ്പ് ജ്ഞാ

ന്ന നെടവിപ്പുംചുട്ടി]

എക്കില്ലം, കമാരാ, ആ സപ്ത്രത്തിലെ നന്ദനാല്പാന
തേതാംിം അവിട്ടേന്തുംകയ്ക്കമാണോ അസുരസക്ത
മായ ഈ കാട്ടിന്റെപുംബം?

കമൾ

[നേരിയ പരിവസ്പരഞ്ഞിൽ]

അതാ, ദേവി പിന്നേയും ആ വഴയ പല്ലവിതനെ എ
ഥത്തല്ലോ! ഇതിനകം എത്ര പ്രാവഗ്രം തൊനെന്നെറ്റ ദേ

— പതിനഞ്ച് —

ദേവങ്ങാൻ

വിയോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, എനിജ്ഞം സപർത്തേക്കാരം
പ്രിയപ്പെട്ടതാണ് ഈ വനപ്രദേശമെന്നോ!!....

ദേവങ്ങാൻ

എന്നെന്നീള്ളുമാണി ഈ വനമണ്ഡലത്താടിങ്ങനെ ബി
സ്യപ്പെട്ടാൽ, വല്ല കാലത്തും അങ്ങേയ്ക്ക് പശ്ചാത്തവി
ക്കേണ്ടിവന്നാലോ?

കചക്ക്

ഈപ്പ ദേവി, ക്കൈകാലത്തുമില്ല. ഈ വനമണ്ഡലം—ഈ
തെനിക്കോ എൻ്റെ ആത്മാവിനേക്കാരം പ്രിയതരമാണ്.
വേതിയുടെ ഘടയംപോലെ സക്തി മനസ്സിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കുന്ന ചുണ്ണംകുളം, കമനിയമായ കമലകോരകംപോ
ലെ പരിസ്ഥിതിക്കുമായ ആ കാലിനേയ വിട്ടുമാറാതെ കൈ
ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കനകഗുപ്തരങ്ങളോട് മത്സ
രിച്ചുകൊണ്ട് കൂളിക്കും ചെയ്യുന്ന പക്ഷികളും നിറ
ഞത് ഈ വനമേഖലയിൽ എൻ്റെ സപർത്തേക്കാരം
സുവഭായകമായ മരാരായ സപർത്തം എനിക്കേ ലഭിച്ച
കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പ്, ദേവി, ക്കൈ കാലത്തും എനിക്കേ പശ്ചാ
ത്തവിക്കേണ്ടിവർപ്പില്ല!....

ദേവങ്ങാൻ

എൻ്റെ ഘടയം തുളിയുന്നു, ക്കമാരാ!—ഈ നിസ്തിക്കു
ഞാൻ എത്തു ചുണ്ണം ചെയ്തു? എൻ്റെ സപർത്തം!—ഈ

ദേവയാനി

ആത്മവിസ്തൃതിയിൽ, ഇതാ എൻ്റെ കണ്ണകൾ താനെ
അടഞ്ഞതുപോകുന്നു. തൊൻ അല്ലെമാനാരങ്ങത്രു!.....

കചന്

ദേവി സുവമായി കിടന്നാരങ്ങിക്കൊള്ളു! തൊൻ ഇവിടെ
ദേവിയുടെ സമീപം ഇങ്ങനെയിങ്ങനാക്കൊള്ളിയാം.

[ദേവയാനി മെല്ലുമെല്ലു നിത്യത്വിൽ ദയിക്കുന്നു.]

കചന്

[അവളുടെ നെന്നറിയിൽ ഉതിസ്വന്നു കിടക്കുന്ന
അംഗീകാരം അനുമദ്ദം തടവിക്കൊണ്ടു]

കാവട്ടം കലരാത്ര പിഞ്ചുവുഡയം
മുംഖി, ചുഞ്ചുഞ്ചാന്തിപ്പോൽ
സ്വാപം ചൊൻചൊടി പുത്രമിസ്സുസ്ഥിജ-
ആശിശ്വരാമഞ്ചവം,
ആവന്നോന്നമിനു നിന്നെയലിവാർ-
നാലംബമാക്കിടവാൻ
നീ പുണ്യം വരകേള്ള ചെയ്തിംമെ-
നാക്കുമലീരംഗമേ!

ഇതെല്ലു സംഗമമും! അല്ലെന്നുകഴിടെ അവധാസമംഗമായ
എൻ്റെ സപ്രത്യേകതിൽപ്പോലും ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ ദിവ്യ
മോഹിനിയെ തൊൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഈ, ബാലികയിൽ

— പതിനേഴ് —

മേവയാനി

എന്നാനറിയാതെത്തന്നെ അലിംഗത്രചൈന എൻറു ഒളി
യം. മാ, എന്തു നിജ്ഞീക്കര! എനിക്കവേണ്ടി എന്തു
ചെയ്യാനും ഇവർ സദാ സന്നദ്ധയായിരിക്കുന്നു. അതു
കാരമായുംഒരിയും ഒഴിയസൗംഞ്ഞ്യം കരിട്ടുതന്നെ ഈ
ങ്ങനെ കത്തിന്നുണ്ടിപ്പോക്കുമോ? തൃശ്ശൂരുമുഖമായ സുഖി
ഒഴിയൽക്കിണ്ഠരു മാധ്യമും ഇപ്പോഴാണ് തൊൻ അറിയു
ന്നതും.

വെള്ളിന്താമരപോൽ വിഞ്ഞല്ലി വഴിയും

സുഖിചിത്തമേ, ജീവിതം

പൊള്ളിപ്പോള്ളിതും തളിച്ചു തടവും

സത്യാന്തപനസ്പർശമേ,

മുഴുള്ളറോടു മുറിത്തു രക്തമൊഴുക്ക—

പോഴം പുമാനന്ദി—

അഞ്ചിച്ചുജ്ഞി ചിരിച്ചിടം സഹനതാ—

സക്കരമേ, വെൽവു നീ!!

ഈതാ, അലപണ്ടു തളിന്റെ വെണ്ടമേലശകലം ശ്രിതു
തെത എന്നപോലെ, എൻറു അക്കതലവെത്തു അതു
യിച്ചും,

അല്ലെങ്കിലാരങ്ങായവല്ലവത്തിൽ—

പ്പാൽപ്പുവിനൊത്തു പുതുച്ചേരി വെള്ളിവീണി,
ഉല്ലന്മായ നെട്ടഫീല്പി, ലിട്ടിൾ, മാത്ത—

ക്ലിപ്പംമെംബിളക്കി, നീ സുവനിഡ ചെയ്യ!

— പതിനേണ്ട് —

ദേവയംഗി

ദേവീ, ഉറങ്കു, സുവമായിക്കിടന്നാണിക്കൊള്ളു! അരയോ!—വെയിലുപച്ച തെമാന്തളിർപ്പോലെ വാടിത്ത കൂട്ട് വെതിയുടെ ശരീരം പല്ലുതെ വിയക്കണംബേഘോ! വനത്തിലെ വല്ലിക്കടിലിലിങ്ങിട്ടിരിയുനില്ല; ഏതു മായ വെയിലാണോ! തോൻ പുക്കൾ പറിച്ചു പോക ദോഹരാത്തണ്ണ വേണുമതിതടം മുട്ടപഴക്കാൻ തുടങ്ങി. പരാഗസുരലിലമായ മനാനിലപേരായും മട്ടമാറി. ഇതാ എൻ്റെ ദേവിയുടെ നീററിത്തകത്തിൽ ശ്രദ്ധപഴ്ജ്ഞമീ സമക്ഷം ചാറുകാനതമണിക്കെല്ലപ്പോലെ, സേപ്പക്കണ കൈ പൊടിഞ്ഞലിയുന്നു. ഈ താമരയിതളാൽ തോ നിതു തുടച്ചു കൂലയട്ടു!.....

[അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു]

ഇനി,

മത്താനമോദം ശിശിരാദ്ധമാമീ
നന്തതാമരപ്പുച്ചിലം വീണിവിശി,
ഉത്തേജകേ, നീയുണ്ടെപൊഴേണ്ണു—
മിത്താപജായാസമകരുവൻ തോൻ.

[വീതുന്നു]

[ഒരു നേരിയ കംംഗത്കി വജ്ജിക്കടി വിൽ തളിക്കുംശിലുകൾ ഉഖയുകയും കംച്ച പുഞ്ഞങ്ങൾ വേയാനിയുടെ ദിവസ്തു കാടന്ന വിഴുകയും ചെയ്യുന്നു]

— പുന്നതായതു് —

ദേവയാളി

ദേവയാളി

അരയേറും, കമാരാ, എൻ്റെ കമാരാ!.... അതേപിടെ?....
അരയേറും, അതേപിടെ?....

കചന്

എപ്പു തേവി?— തൊനിതാം ദേവിയുടെ അട്ടത്തുതന്നെയു
ണ്ണല്ലോ!.... ... എന്തെ ഇഷ്യനെ ! തെട്ടിയണന്തു്?

ദേവയാളി

[അപ്പുനേരത്തെ മഴനം..... അതശക്തി
അകമായ 'ക്ക വീക്ഷണം ചുറ്റം നട
ത്തിയിട്ടു് ക്കവിൽ കചനെ മുഖ്യ
നോക്കി ഒരംപ്രാസനിശ്ചപംസം വിട്ട
കൊണ്ടു്]

ഹോ! കൗമില്ലു. തൊൻ ക്ക ദിസ്പള്ളം കണ്ട്. അസുര
നാർ എൻ്റെ ജീവനംജീവനായ കമാരനെ— അരയേറു!—
അതു പോത്ര; സാരമില്ലു. വെറും ക്ക സപ്പള്ളം. അതി
നൊരത്തെമ്പുമില്ലു..... എന്നാലും..... എൻ്റെ മുദിയം
വല്ലാതെ മിടിക്കണം..... ഫേയ്, 'വെറും വില്ലും തും!.....
എന്നാലും എൻ്റെ കമാരാ, എന്നിൽ ജീവൻ തങ്ങിനി
പുളിനിടത്തോളം കാലം എൻ്റെ കമാരൻ യാതൊരാവ
ആരും വരികയില്ലു..... ഇല്ലെങ്കിലും, ഫേയ്, അതൊന്നും
സംഭവിക്കയില്ലു. എൻ്റെ അച്ചുൻ!— അദ്ദേഹത്തിനെന്ന്
ഒരു നില്ലഡിവും കില്ലുവുമായ ശക്തി!— അദ്ദേഹത്തിനെന്ന്

— ഇരുപ്പത്ത് —

ദേവയാനി

ആത്മവത്സലയേം ആചത്തു! ശ്രീസഹജമായ ഭിതി
മാതൃമാണനേരംതു!—അതെല്ലാം പ്രോട്ട; എന്നെത്തു
മാത്രം ഉറന്തി?

[ചോരജ്ജി നാക്കി ഉച്ചിച്ച്]

അഭ്യൂ, നേരം എതാണ്ട മല്ലുംഗമാക്കാരായപ്പോ! അ
താ വേണമതീതന്ത്രിലെ വൈഷ്ണവക്ഷ്യകൾ ആചിത്ര
നേരം തീക്ഷ്ണമായ കിരണങ്ങളേറ്റ മരിച്ചികാസദ്ഗമായ
ക്രി മയുവമണ്ണാലം സ്വജ്ഞിച്ചതുടങ്ങി! കണ്ണം!—കമാരൻ
വല്ലാതെ വിശ്വനിരിക്ഷം. ഈ വള്ളിക്കടിലിൽത്തന്നെ
ഇരിക്കി! എന്നും ആത്മമത്തിൽപ്പോയി ക്ഷണത്തിൽ ആ
ഹാരം കൊണ്ടവരാം.

കവന്

ദേവി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട. ദേവിയുമൊന്നില്ല എന്നും വരും
ആത്മമത്തിലേണ്ട്.

ദേവയാനി

എനിക്ക ബുദ്ധിമുട്ടോ, കമാരാ? ഉന്നെന പറയാതിരി
ക്കു! എന്നും പ്രാണനംപ്രാണനായ കമാരൻവേണ്ടി
ക്കു! എന്നും സന്നാലയായ എനിക്ക ബുദ്ധിമുട്ടോ?—വ
ക്കേ കമാരനെ വിട്ടപിരിഞ്ഞു. അരന്നിമിഷംപ്രോഡും ത
നില്ല കഴിച്ചുകൂട്ടുക എനിക്ക സാല്പുമല്ല. അതുംപ്രോഡ
ക്കിൽ!—അരയേം എന്നും സപ്തി!—എല്ലാ മാസത്തി

— ഇപ്പോരത്താനു —

ദേവയാനി

ചും മുള്ളുപ്പണ്ണമിലിവസം തോൻ ആരാധിക്കണ വന
ദേവതകർ എനിക്കേ നാള്ക്കിയ ക്രാ മുന്നാറിവാണെന്തും! കു
മാരൻ സുക്ഷിക്കണം! — കമാരനെ ആവപ്പെട്ടുകൾ അതു
മിക്കവാൻ തക്കംനോക്കിക്കാത്തിരിക്കയാണോ.

പക്ഷേ കമാരൻ അതു വിചാരിച്ചു ഭിത്തിപ്പേജേണ്ട്.
തൊരുള്ളിടത്തോളംകാലം എൻ്റെ കമാരൻ കരാവപ്പെട്ടു
വരികയില്ലോ. എക്കില്ലോ, സുക്ഷിക്കേണ്ടതു നാം സുക്ഷിക്ക
ണം. വയിലപ്പെട്ടു എൻ്റെ കമാരനെ നടത്തുന്നതിലുള്ള
വേദംനിമിത്തം തോൻ ആല്പുമങ്ങനെ പറത്തുവോയി
എന്നെല്ലാം. വിജനംായ ഇംഗ്ലീഷ് വനാക്കത്തിൽ കമാരൻ ത
നിച്ചിരിക്കേണ്ട്. നമ്മക്കാനിച്ചുതന്നെ പോകാം!

കവൻ

അരങ്ങെന്നതനെ.

[വേണ്ണമക്കീരതേയ്യു ചുണ്ണിക്കാനിച്ചുകെംണ്ട്]

പച്ചപ്പുൽത്തകടിപ്പുരുപ്പുകൾ വെടി-

ഞൊടാടിക്കിത, ചുറുമാ—

മച്ചച്ചടിൽ വലത്തു, വെക്കളിയേം

തേടി വടക്കുയയയിൽ!

ഉച്ചബാംവബാംഡിതാണ്ണാജുകലം

വുംകീണ്ണവണ്ണാഛുര—

പ്രച്ചന്നസ്സിമിതാംഗമായി മരവി

സുക്ഷാഗ്രന്നിഡിയങ്ങളിൽ!

— മുഖപതിവിണ്ട് —

ഭേദയാനി

പേവീ! — വെയിൽ അതികർമ്മായിരിക്കുന്നു. പേവിക്കു
വല്ലാത്ത ക്ഷീണവുമാണ്. ഞാൻ കൈപിടിച്ചുകൊ
ളിം!.....മരത്തണ്ണലുകളിലൂടെ മെല്ലുമെല്ലു, നടന്ന
നടക്കു അതുന്നുമത്തിൽ ചെന്നപറംഡാം!.....

[ഇങ്ങനെ കൈകോര്ത്തപിടിച്ചുകൊണ്ട് നടന്ന പോക്കു]

1115—എംവാ.

ഈ രഹസ്യത്തിനും —